

Bedwelmend mooie zweefmuziek

POP
SOLANGE
WHEN I GET HOME
(Columbia)

Houston, de vierde stad van de Verenigde Staten, is niet alleen groot en druk maar ook vervuild en misdadig. Je hoort het niet af aan *When I Get Home*, het vierde album van Solange. Op de plaat keert ze terug naar Houston, Texas, de stad waar ze werd geboren en opgroeide in het zwarte stadsdeel Third Ward. Het levert alle behalve hectische muziek op. *When I Get Home* klinkt dromerig, relaxed en vreedzaam.

En dat is andere koek dan Solange serveerde op voorganger *A Seat at the Table*. Dat was een zwaar politiek album, waarop ze veel had te melden over de positie van zwarten in de Verenigde Staten. Op *When I Get Home* gaat het er niet om wat ze heeft te zeggen, maar om wat ze voelt, verklaarde de zangeres in een toelichting op haar nieuwe album.

Gelukkige jeugd

Het wemelt op *When I Get Home* van de gastzangers en -muzikanten. Pharrell, Sampha, Tyler The Creator, Panda Bear, Dev Hynes (Blood Orange); ze doen allemaal mee, net als de nodige kopstukken uit de hiphop-scene van Houston. Albums waarmee zo veel mensen zich bemoeien, willen nogal eens ontspreken. Maar *When I Get Home* is een opmerkelijk coherente en vooral ook persoonlijke plaat.

Solange Knowles, zoals ze voluit heet, had in Third Ward een gelukkige jeugd. Pa was ondernemer, maar runde een kapsalon. Rijk waren ze

niet, arm evenmin. Financiële problemen waren er aanvankelijk wel toen pa besloot zich geheel te richten op het management van Destiny's Child, het zanggroepje van Solanges oudere zus Beyoncé. Maar we weten allemaal hoe het verder ging met dat groepje en vooral die oudere zus.

Ongeloflijk bijna dat Solange zich als zangeres een plaats heeft weten te verwerven naast Beyoncé, de meest succesvolle vrouw van de wereld in haar vak. Van de twee maakt Solange de meest gedurfde muziek. De eigenzinnigheid die sprak uit *A Seat at the Table* wordt verder uitgewerkt op *When I Get Home*, een album waarop de grenzen van de R&B tot het uiterste worden opgerekt. Opvallend zijn vooral de vrijages met jazz en minimal music.

Eigenzinnigheid

De songs zijn vaak niet alleen muzikaal repetitief, ook tekstueel wordt veel herhaald. Zo zingt Solange in het nummer *Things I Imagined* twee minuten lang telkens maar weer de zin *I saw things I imagined*. Een mantra op zweefmuziek; voor wie zich ervoor openstelt bedwelmend mooi.

Als invloeden bij het maken van *When I Get Home* noemde Solange minimalcomponist Steve Reich en Alice Coltrane, de toetseniste en harpiste die meditatieve jazz maakte. Verrassend genoeg noemt Solange als bron van inspiratie ook *Journey Through the Secret Life of Plants* van Stevie Wonder, een in 1979 verschenen en toen nogal verguisd dubbelalbum met newageachtige muziek. Misschien moeten we die plaat na al die jaren een nieuwe kans geven.

Peter van Brummelen

Deze plaat is andere koek dan Solanges zwaar politieke voorganger

Klassiek Gids met luistervoorbeelden wijst de weg

Vindplaats van mooie muziek

Stel: je hoort klassieke muziek die je aanspreekt en wilt weten of er meer van die muziek bestaat. Dan kijk je in *Klassiek In Zicht*.

Erik Voermans
AMSTERDAM

Zolang Aldo Druyf (62) het zich kan herinneren is hij al bezig mensen te vertellen over klassieke muziek, om ze enthousiast te maken, of om ze beter te leren luisteren. Beide hangen nauw met elkaar samen. "Ik speelde in het Nederlands Gitaarkwartet. Als we optraden, hadden we de ene keer veel succes en de andere keer wat minder. Ik vroeg me dan vaak af: hoe luisteren mensen eigenlijk? Want soms hadden we echt heel goed gespeeld en dan kwam er een mat applaus, of soms heel slecht en dan kregen we een staande ovatie."

"Zo kwam ik op het idee voor de *Luistercursus Klassieke Muziek*, twee cd's met een boekje vol uitleg. Je kunt natuurlijk wel in een encyclopedie opzoeken wat een sonatevorm is, maar op een cd kun je aangeven dat na vijf seconden het eerste thema begint en na 30 seconden het tweede, na twee minuten de doorwerking en zo verder. De mensen kunnen het meteen horen. Zo heb ik in het hele land ook veel cursussen gegeven. En aan een groep kun je meteen zien of ze het snappen of niet. Mijn ervaring is dat mensen veel betere oren hebben dan ik vermoedde, als ze eenmaal op het juiste spoor zijn gezet."

Levenswerk

Die *Luistercursus* bleek in een behoefte te voorzien. Er zijn er 32.000 van verkocht en de uitgave is in zes talen vertaald. Het publiek dat naar de cursussen kwam, fungeerde als proefkonijn voor het boek *Klassiek In Zicht*, dat nu is verschenen. Druyf heeft er vijftien jaar aan gewerkt. Hij noemt het zijn levenswerk.

"*Klassiek In Zicht* gaat niet over technisch luis-

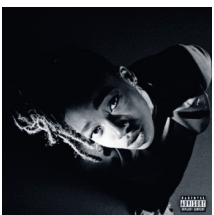
teren, maar over welke muziek je mooi vindt. Dat idee kwam voort uit mijn conservatoriumtijd, toen ik om wat bij te verdienen bij de platenzaak Richter in de P.C. Hooftstraat werkte. De muziekstudenten die daar werkten, lieten elkaar horen welke stukken ze mooi vonden. Daar heb ik veel van geleerd. In de winkel was een van de meest gestelde vragen welke muziek iemand nog méér mooi zou kunnen vinden dan dat ene stuk dat ze thuis zo vaak draaiden. Die vraag wordt met *Klassiek In Zicht* beantwoord en veel gericht dan de suggesties die je op Spotify krijgt aangeboden. Dat heb ik allemaal uitgezocht. Dat was ontelbare uren werk."

Aldo Druyf
Musicus wil klassieke muziek toegankelijk maken voor iedereen. Hij heeft daar meerdere boeken over geschreven, zoals *Ken je klassiekers*.

Klassiek In Zicht is overzichtelijk opgezet, met een inleidend hoofdstuk over de verschillende stijlperiodes, van middeleeuwen tot modern, gevolgd door 49 hoofdstukken waarin de orkestmuziek, de kamermuziek, de solomuziek en vocale muziek onder de loep wordt genomen. Van elk genre worden de opvallendste kenmerken besproken. Luistervoorbeelden zijn toegankelijk via QR-codes, die je met een iPhone (voor Android is een app nodig die binnenkort beschikbaar wordt), die de lezer naar YouTube dirigeren. Als die muziek in de smaak valt, wordt er een hele lijst van soortgelijke stukken aangeboden. Bevalt die muziek niet, dan blader je verder. Erg leuk zijn verder de cartooneske

Dit keer moet het lukken

POP
LITTLE SIMZ
GREY AREA
(Age 101)

Opscheppen hoort bij hiphop en Little Simz doet er graag aan mee. In het nummer *Venom* rapt ze lekker giftig: "They don't wanna address that I'm the best here for the mere fact that I've got ovaries." Inderdaad, ovaries zijn eierstokken. Vrouwen hebben het zwaar in de muziekwereld en al helemaal in de hiphop, maar de Britse rapster Little Simz, 25 jaar oud en drie turven hoog, lust al die kerels rauw.

Simbiatu Abisola Abiola Ajiakwo heet de Londense met Nigeriaanse roots officieel. Kendrick Lamar, Damo Albarn, Jay-Z en dj Gilles Peterson zijn toegewijde fans, maar met haar doorbraak wilde het tot nu niet zo vlotten. Het geweldige *Grey Area*,

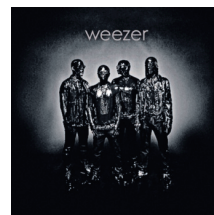
haar derde album, moet de plaat zijn waarmee het wel gaat lukken.

Grey Area heeft een aangename old school vibe, zonder dat de muziek ook maar een moment retro klinkt. Wat Little Simz gemeen heeft met rappers uit de jaren tachtig en negentig is haar veelzijdigheid. Je hebt de stoere, zeg maar keiharde Little Simz uit een nummer als voornoemd *Venom*, maar er is ook een warme en gevoelige Little Simz. Hiphop wordt gemengd met soul, rock en jazz en er zijn pakkende melodieën.

In slotnummer *Flowers*, over de 'club van 27', wordt Little Simz bijgestaan door de ook Brits-Afrikaanse soulzanger Michael Kiwanuka. Het resultaat: hemels mooi.

Peter van Brummelen

Gevoel voor pop,

POP
WEEZER
BLACK ALBUM
(Warner Music)

Was het een vette knip-oog, milde ironie of simpelweg een totaal mislukt zijstapje? Hoe dan ook: het coveralbum *Teal Album* liet fans van Weezer wereldwijd in verbijstering achter. Na tien covers die helemaal niets toevoegen aan de originelen, is het prettig dat er nu, zes weken later, al een echte Weezerplaat is. Eentje die met *Black Album* een titel draagt die verwachtingen scheidt. Onder andere Metallica en Jay-Z maakten eerder geruchtmakende muziek op albums met die naam.

Maar aan dit dertiende studioalbum is in het geheel niets donkers. Sterker, liedjes als *Living in L.A.* en *Zombie Bastards* passen precies bij het licht spottende idioom van Wee-